

[Pinholt.]

almindeligt maaske, at Amtsskatten og Skatten til Sognekommunen udgør f. Eks. 2 pCt., saa kommer vi op paa 5,4 pCt. af Værdistigningen, og det tror jeg nu ikke, man kan sige er meget forsigtigt; det forekommer mig, at det er meget lidt forsigtigt, ja, endog ret skrap; og jeg vil derfor gerne vide, hvordan man vil gaa frem, naar man skal være mere dristig, end man har været her.

I den gældende Lov er det overladt Kommunerne selv at bestemme, om de vil indføre Grundstigningsskyld. Efter Lovforslaget her er det Staten, som tager Sagen i sin Haand, og saa vil det selvfølgelig blive gennemført overalt. Det er i og for sig naturligt, at Kommunerne selv bestemmer, om Grundstigningsskylden skal anvendes. I de Kommuner, hvor man har en meget høj Skattepromille, vil der ikke være stor Anledning til at tage Grundstigningsskyld, og dér vil det i alt Fald være naturligt, at man, hvis man tager en Grundstigningsskyld, tager den med en forholdsvis lempelig Promille. Efter den gældende Lov kan man tage indtil 10 pro mille. Ifølge det Lovforslag, som var fremsat i 1924 af den nuværende Handelsminister, kunde man tage indtil 15 pro mille. Det var forsigtigt, forholdsvis forsigtigt, men det var selvfølgelig noget afbleget i Forhold til det, som nu foreslaas — det vil jeg indrømme. Men den nuværende højtærede Handelsminister var i det hele taget meget mere forsigtig; han er jo ogsaa gammel Kommunalmand, han var meget forsigtig med de Forskydninger, som skulde fremkomme paa Grundlag af det Lovforslag, han den Gang havde fremsat, og jeg vil antage, at det var derfor, han havde foreslaaet saa liberale Promiller.

Vi kan altsaa for vort Vedkommende ikke erkende, at der er nogen Grund til at fastsætte en høj Promille for Grundstigningsskylden, og vi mener i det hele taget, at det Forsøg, der er gjort i den Lov, som nylig er gennemført, og som ikke har givet os mange praktiske Resultater at se paa, maa fortsættes betydelig længere, inden man overhovedet kan tænke paa at gaa videre.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa man i visse Tilfælde vil fritage for Grundstigningsskyld, saaledes som det er udtrykt i Lovforslagets § 11, maa jeg sige, at det kan vi for vort Vedkommende ikke gaa med til. Her er man nemlig i Virkeligheden inde paa en Slags progressiv Beskatning af Jorden. Vi mener, at Jorden maa altid beskattes ens indenfor de forskellige Kommuner, i alt Fald maa den beskattes med ensartede Promiller,

og man skal ikke nogen Sinde give Afdragsbestemmelser, som letter selve Jordskatten. I Loven af 1926 om Paaligning af Ejendoms-skat til Kommunen er vi jo netop gaaet med til Grundskylden, fordi den, naar Vurderingen til Grundskyld er rigtig — og det bliver den dog mere og mere —, vil være et nogenlunde tro Udtryk for Værdien af Grunden, men navnlig fordi de stadige Krav om forhøjede Afdrag i Ejendoms-skylden var af en saadan Beskaffenhed, at de greb ned i Jorden, og adskillige Jorder blev fritaget for Skat; og det maatte vi anse for at være meget uheldigt og i hvert Fald meget lidt konservativt. Det har vi jo fremholdt saa mange Gange, og det er ogsaa rigtigt. Vi kan derfor ikke anbefale, at man gaar til den her foreslaaede Ordning, hvorefter det skulde gælde, at naar en Parcel ikke er større end 800 Kvadratmeter, og naar den ikke har en Værdi af mere end 4 000 Kr., og der ikke er mere end een Bygning med to Lejligheder paa den, og Ejeren bor i en af Lejlighederne, saa kan Ministeriet give Fritagelse, hvis det nu passer Ministeren. Heller ikke kan vi være med, hvor der er Tale om en Grund paa 1 200 Kvadratmeter med en Værdi af 6 000 Kr., for hvilken der skal kunne gives halv Fritagelse.

Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning med Hensyn til visse Forhold ved Grundstigningsskylden. Naar Staten, som det jo her vilde blive Tilfældet, eller Kommunen har paalagt Grundstigningsskyld, og man saa ved Samfundsforanstaltninger ændrer den Grundværdi, som maaske igennem en Aarrække har været beskattet, f. Eks. ved at flytte en Station, saaledes som man har set i Esbjerg og Aalborg, saaledes at de Grunde, som tidligere laa nær ved Stationen, nu kommer til at ligge længere borte og altsaa taber meget stærkt i Værdi, er der jo adskillige, der mener, at saa maa det ogsaa være Samfundets Pligt at give Lettelser til dem, som nu i en Aarrække har svaret den store Grundstigningsskyld. Jeg nævner dette Forhold, fordi mange Mennesker er optaget af det, og man kan jo heller ikke frakende denne Betragtning en vis Rigtighed.

Jeg kan i Virkeligheden godt indskrænke mig til de Bemærkninger, jeg her har gjort. Jeg kan sige, at vi for vort Vedkommende ikke mener, at der er nogen Trang til — og heller ikke nogen Grund til — at gaa ind paa dette Lovforslag. Vi mener, at vi nu maa se, hvordan den Grundstigningsskyld, vi har, virker; og vi mener, at det er nødvendigt overfor et Forhold af denne Art, at man er maadeholden, og at man ikke griber dybere ind overfor de paagæl-